

Lidt for lidt Lemmerz

Christian Lemmerz går nye veje med gigantiske, stearinlyngede lysekroner i de underjordiske cisterner. Men når øjnene har vænnet sig til mørket, er det, som om der mangler noget.

KUNST

Christian Lemmerz: Andante. Cisternerne, Søndermarken, Frederiksberg. Til 30. november.

Christian Lemmerz er en kunstner, der ønsker at skabe konfrontationer med sin kunst. Ikke nødvendigvis konfrontationer af den ubehagelige slags, selvom en del af hans værker er direkte hårrejsende, men som møder, der ikke lader beskueren upåvirket.

Tilbage i de tidlige 1990'ere slog han så-

ledes sit navn fast med skandalesuccesen 'Scene', hvor han fyldte Esbjerg Kunstmuseum med døde grise. De skulle minde os om altings forgængelighed, hvilket dog delvis blev overskygget af ramaskrig og rædsel.

Senere genoptog Lemmerz arbejdet med det marmor, han er uddannet i at håndtere på kunstakademiet i Carrara, Italien, uden at hans motiver af den grund blev mindre grusomme.

Men der er hverken kød i fordærvelse eller blitzhvid marmor på hans seneste udstilling, 'Andante', der henter sin titel fra musikken, hvor andante betegner et roligt, fremadskridende tempo.

Faktisk er der i højere grad tale om en totalinstallation eller måske mere præcist en iscenesættelse af Cisternerne under Søndermarken end om en egentlig udstilling. For selvom de underjordiske sale er blevet behængt med gigantiske, stearinlyngede lysekroner, er det stedet i sig selv, der spiller hovedrollen.

Og der er da også fantastisk nede i de gamle cisterner, som kan rumme 16 millioner liter vand, hvilket de også gjorde frem til 1933. Selv i dag siver vandet ind i salene og samler sig i store pytter, der villigt spejler Lemmerz' lysformationer

midt i mørket. For mørkt er det, navnlig de første mange minutter, hvor man knap nok kan se en meter frem for sig.

DET ER I DETTE mørke, iscenesættelsen fungerer bedst. Levende lys stikker små huller i intetheden og oplyser særligt smukke steder i salene, der byder på både drypsten og sære fremspring, søljegange og små nicher i væggene. Kulden og fugten får anden til at stå i kaskader omkring munden, mens enhver lyd forstærkes og forvrænges, så det står efter.

Men når man har vænnet sig lidt til det hele, er der skuffende lidt at se på. Hele den første sektion af sale er således tom, og selvom de svævende lysskulpturer inviterer til, at man selv kan sætte det udlevede stearinlys, hvor man har lyst, føles det ikke, som om man for alvor er med til at ændre på noget.

Tanken er ellers interessant: at skabe en totalinstallation, der konfronterer os som helhed, som rum, frem for at lade enkeltstående skulpturer om opgaven.

Men jeg synes, der mangler noget. Det er ligesom lidt for let. Og lidt for lidt Lemmerz.

TRINE ROSS

trine.ross@pol.dk